

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr 4230 van 29 november 2007
in de zaak X / IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Syrische nationaliteit, op 17 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 maart 2007 het Rijk binnen en diende op 5 april 2007 een asielaanvraag in. Op 30 augustus 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van X. U verklaart een Armeens christen te zijn. U bent gehuwd met X en samen hebben jullie twee kinderen, namelijk X en X. Zij zouden in X zijn achtergebleven. U zou in Syrië ziek geworden zijn maar er zou geen diagnose van uw ziekte zijn gemaakt. Een maagspecialist zou u*

eind januari / begin februari 2007 aangeraden hebben om zich in het buitenland te laten onderzoeken omdat hij een vermoeden had waaraan u lijdt. Uzelf zou in Syrië ook al een vermoeden gehad hebben aan welke ziekte u leed en dit omwille van de symptomen. U vreesde 'HIV positief' te zijn. U zou uw echtgenote hierover ingelicht hebben. U zou Syrië verlaten hebben uit schrik dat u door de Syrische bevolking en meerbepaald door uw christengemeenschap zou worden verstoten. U zou uw familie, waaronder uw broer die bisschop is van de Armeense kerk in Iran, niet te schande hebben willen maken. U zou ook gevreesd hebben om van de Syrische autoriteiten geen afdoende medische behandeling te krijgen. Midden februari 2007 zou u samen met uw schoonbroer en een smokkelaar naar Turkije gevlucht zijn. Vanuit Turkije zou u alleen naar België gereisd zijn waar u eind februari / begin maart 2007 zou zijn aangekomen. Op 5 april 2007 heeft u hier asiel aangevraagd. In België bent u langsgesgaan bij dokters die "de ziekte" bij u hebben vastgesteld. U bent hier nu in behandeling. U zou uw echtgenote verteld hebben dat jullie vermoeden juist is waarop zij zich op haar beurt in Aleppo liet onderzoeken. Het resultaat zou negatief zijn. U zou ondertussen uw broer die bisschop in Iran is ingelicht hebben over uw ziekte."

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Het verzoekschrift stelt: *"De middelen zijn gebaseerd op artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed."*
1. Verweerder stelt dat wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft: *"de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (VB/X/w12.518 van 27 maart 2007)."*
3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen

dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

Identiteit en reisweg.

4. Verzoeker verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Aramees christen te zijn. Verzoeker legt geen documenten neer die vermogen zijn voorgehouden identiteit te staven. Hij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in Syrië *“een identiteitskaart had, verloren, en na de aanvraag tot een nieuwe heeft hij er nog geen bekomen voor zijn vertrek.”* Hij zou in Syrië ook een vervallen paspoort en een militair boekje hebben gehad maar liet beide documenten thuis achter. Hij verklaarde op het Commissariaat-generaal nog contact te hebben met zijn vrouw in Syrië, en haar te zullen vragen hem deze documenten te bezorgen. Verzoeker laat aldus vrijwillig na zijn identiteit aan te tonen.
1. Verzoeker verklaarde eerst per auto naar Turkije te zijn gereisd en vervolgens per vrachtwagen naar België maar kan onvoldoende details geven betreffende het concreet verloop van zijn reisweg. Zijn schoonbroer zou alles geregeld hebben, verzoeker weet niet hoeveel er betaald werd en voor zover hij zich kan herinneren vond er geen enkele controle plaats. Zijn summiere kennis verklaarde hij als volgt *“het was nacht en ik was heel moe”* en *“ik nam toen medicatie waardoor ik moe was.”* Dergelijke toelichtingen zijn onvoldoende om een dagenlange reis toe te lichten. Hij toont niet aan wanneer hij zijn land verliet noch maakt hij aannemelijk dat hij illegaal naar België reisde.

Nopens de status van vluchteling.

5. Verzoeker verklaarde Syrië te zijn ontvlucht omdat hij vreesde seropositief te zijn en omdat dit in zijn samenleving niet aanvaard zou worden. Hij vreest enerzijds *“in geval van terugkeer naar zijn thuis land verstoten te worden door de christengemeenschap”* en anderzijds *“door de Syrische autoriteiten in quarantaine geplaatst te zullen worden en niet de nodige medische verzorging te zullen krijgen omwille van genoemde discriminatie en taboe rond de ziekte in zijn thuisland.”* Hij verklaarde dat hij ook zijn familie niet ten schande wou maken, in het bijzonder zijn broer die bisschop is van de Armeense kerk in Iran. In België werd vastgesteld dat verzoeker HIV positief is. Verzoeker legt een medisch getuigschrift voor waarin zijn ziekte bevestigd wordt.
1. De bestreden beslissing stelt dat verzoekers voorgehouden vrees door zijn gemeenschap verstoten te zullen worden louter gebaseerd is op vermoedens en niet gestaafd wordt door concrete elementen: *“Eerst en vooral is niemand, behalve uw echtgenote en uw broer, op de hoogte van uw ziekte en kan u ook niet aannemelijk waarom dit ooit zou achterhaald worden door derden. U voegt er nog aan toe dat mensen in Syrië denken dat u kanker hebt, doch dat men, zo u terugkeert, te weten zal komen aan welke ziekte u lijdt. Gevraagd naar hoe de mensen dit te weten zullen komen, stelt u hier geen idee van te hebben doch ervan overtuigd te zijn dat dit zal uitlekken (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 9). Voorts hebt u schrik dat uw gemeenschap niet naar u zal luisteren omdat zij al een oordeel over u zullen vellen en dit omwille van het feit dat er altijd het slechtste wordt gedacht over deze ziekte. Concreet kan u echter geen voorbeelden van personen aanhalen die deze vorm van*

‘excommunicatie’ hebben ondergaan (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 8). Het feit dat zelfs in Amerika mensen die aan deze ziekte lijden worden gemeden, volstaat niet om te stellen dat uzelf door uw gemeenschap zal worden verstoten (gehoorverslag CGVS, p. 8). In dit kader dient nog opgemerkt dat u zelf niet kunt verduidelijken hoe u de ziekte hebt opgelopen en bijgevolg u nu ook niet met zekerheid kan stellen omwille van uw ziekte gestigmatiseerd te worden (gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook het feit dat de Syrische bevolking u zal mijden omdat dit nu eenmaal de gang van zaken is en u daarenboven zelf vroeger de visie had dat u dergelijke zieke mensen zou mijden, is niet afdoende om uw vrees te staven gezien dit weerom louter vermoedens zijn (gehoorverslag CGVS, p. 5). Daarenboven dient er te worden opgemerkt dat u uw vrees om door de zorgverleners van de Syrische staat in een afdeling van het ziekenhuis te zullen worden geïsoleerd en in quarantaine te worden geplaatst niet kan staven aan de hand van concrete feiten en bewijzen. U baseert zich enkel op informatie van documentaires van mensen uit Arabische landen die aan deze ziekte lijden en die dit niet kenbaar durven te maken en daarom hun geneesmiddelen vanuit het buitenland laten komen (gehoorverslag CGVS, pp. 5 en 6). Op de vraag of u concreet een element of feit kan aanhalen dat u door de Syrische staat zal worden geïsoleerd, moet u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, pp. 5, 6 en 9). Het feit dat uw vrouw zichzelf wel in Aleppo met betrekking tot de ziekte heeft laten onderzoeken na de diagnose van uw ziekte in België (gehoorverslag CGVS, p. 7), doet afbreuk aan de ernst van uw vrees om zich daar niet te hebben laten diagnosticeren uit schrik om naderhand geïsoleerd te worden (gehoorverslag CGVS, p. 4). Het loutere feit dat u het land ontvlucht bent omdat u uw familie niet te schande wilt maken en aldus de toekomst van uw kinderen te vernietigen omdat er taboe heerst over uw ziekte valt niet onder een van de vijf criteria binnen de Geneefse Conventie (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 9).

2. Het verzoekschrift stelt: *“Verzoeker deelt mee dat mensen uit Arabische landen hun medicatie vaak laten overkomen vanuit het buitenland, juist omwille van de vrees voor discriminatie. Verzoeker beroept zich op artikel 1 van het Verdrag van Genève (...) Vervolging heeft niet steeds een politieke oorzaak. Het begrip vervolging dient ruim geïnterpreteerd te worden. Ook discriminatie, het niet verstrekken van medische zorgen kan gezien worden als vervolging. Verzoeker behoort tot een bepaalde sociale groep. Hij verklaart dat deze groep gediscrimineerd wordt omwille van de niet aanvaarde ziekte en roept om die reden de bescherming in van ons land.”*
3. Het dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker zelf verklaarde dat in Syrië op zijn vrouw na niemand op de hoogte is van zijn besmetting. Hij verklaarde op het Commissariaat-generaal: *“ze denken dat ik kanker heb maar als ik terugkeer dan zal iedereen weten wat ik heb.”* Toen hem daarop gevraagd werd hoe ze dat kunnen weten antwoordde hij *“ik weet het niet maar ze zullen het op één of andere manier te weten komen, de mensen hier denken ook dat ik kanker heb maar ze vragen me als ik kanker heb waarom ik mijn haar dan niet verlies.”* In het verzoekschrift geeft verzoeker evenmin ernstige argumenten. Zijn bewering dat men in Syrië zijn besmetting zou te weten komen is dus, zoals verweerder terecht opmerkt, zuiver hypothetisch en bovendien nog geen reden tot vervolging.
4. Verzoeker toont niet aan dat aidspatiënten in Syrië een geïsoleerde sociale groep uitmaken die dermate gediscrimineerd worden dat dit tot maatschappelijke verstoting, isolering en georganiseerde verkommering zou leiden en ze niet de nodige medische verzorging krijgen. Verzoeker objecteert op geen enkele wijze zijn beweringen en zijn toelichtingen dienaangaande kunnen evenmin overtuigen. Uit de gehoorverslagen

blijkt dat verzoeker over de discriminatie van aidspatiënten door de Syrische samenleving zeer vaag was: *“Ik woon er dus ik weet hoe het gaat (...) iedereen weet hoe het gaat”* en *“Ik had het idee dat als ik iemand zal leren kennen met die ziekte dat ik me dan van die persoon zal weghouden en zo denken dus alle mensen in Syrië”* kunnen niet overtuigen. Ook zijn verklaring dat hij een Amerikaanse film heeft gezien en *“als het in Amerika al gebeurt dat iemand wordt verstoten laat staan wat ze dan in de Arabische wereld zullen doen.”* Zijn verklaringen met betrekking tot zijn vrouw, die zich wel probleemloos kon laten testen in Aleppo zijn bovendien tegenstrijdig met verzoekers bewering dat geen medische zorg verstrekt wordt. Verzoeker vreest mogelijk sociale discriminatie maar niet in deze mate dat ze een vervolging uitmaakt in de zin van het vluchtelingenverdrag.

5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
6. Wat betreft de subsidiaire bescherming.
7. Verzoeker *“is van oordeel dat hij een reëel risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Hij gedraagt zich naar de wijsheid van Uw Raad ter beoordeling van het bestaan van het risico op ernstige bestraffing voor verzoeker op het ogenblik dat Uw Raad zal overgaan tot het nemen van een beslissing in zijn dossier.”*
1. Verzoeker toont niet aan wanneer hij Syrië verliet. Hij kan de oorzaak van zijn ziekte niet verklaren. Hij reikt de Raad onvoldoende elementen aan om een beeld te krijgen over zijn situatie en verblijfplaats voor zijn aankomst in België. Aangezien verzoeker zich bovendien voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor de asielaanvraag maakt hij evenmin een reëel risico aannemelijk op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet.
2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
3. Het middel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizendenzeven door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE.

K. DECLERCK.